NN 58/2022 (25.5.2022.), Rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-IIIB-5954/2021 od 28. travnja 2022.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

854

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Drugom vijeću za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sudac Rajko Mlinarić, zamjenik predsjednice Vijeća, te suci Mato Arlović, Snježana Bagić, Josip Leko, Davorin Mlakar i Miroslav Šumanović, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo J. Z. iz Zagreba, kojeg zastupa Nebojša Bestić, odvjetnik u Zagrebu, na sjednici održanoj 28. travnja 2022. jednoglasno je donio

RJEŠENJE

I. Privremeno se odgađa izvršenje:

– rješenja I. Povjerenstva za žalbe klasa: UP/II-217-02/20-06/132, urbroj: 317-20-2 od 30. srpnja 2021.

– rješenja Ministarstva unutarnjih poslova, Policijske uprave zagrebačke, Sektora za imigraciju, državljanstvo i upravne poslove broj: 511-19-23/1-PB-52499-UP/I-2896/1-2018. od 7. srpnja 2020.

II. Ovo rješenje stupa na snagu danom donošenja, a privremena odgoda izvršenja rješenja iz točke I. ove izreke ostaje na snazi do okončanja postupka pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske.

III. Ovo rješenje objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. J. Z., državljanin Narodne Republike Kine s boravištem u Zagrebu, podnio je 29. listopada 2021. ustavnu tužbu na temelju članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon) zbog grube povrede ustavnih prava zajamčenih člancima 14. stavkom 2., 19. stavkom 1., 33. stavkom 2. i 35. Ustava Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.) te prava na privatni i obiteljski život zajamčenog člankom 8. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (»Narodne novine – Međunarodni ugovori« broj 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak, 14/02., 1/06. i 13/17.; u daljnjem tekstu: Konvencija), koje su navodno počinjene u postupku donošenja rješenja I. Povjerenstva za žalbe klasa: UP/II-217-02/20-06/132, urbroj: 317-20-2 od 30. srpnja 2021. i rješenja Ministarstva unutarnjih poslova (u daljnjem tekstu: MUP) Policijske uprave zagrebačke, Sektora za imigraciju, državljanstvo i upravne poslove broj: 511-19-23/1-PB-52499-UP/I-2896/1-2018. od 7. srpnja 2020. (u daljnjem tekstu: osporena rješenja) kojima je odbijen podnositeljev zahtjev za produljenjem boravka u Republici Hrvatskoj u svrhu spajanja s obitelji, podnositelju dan rok od 30 dana od dana izvršnosti za napuštanje Europskog gospodarskog prostora i određeno da će se u protivnom prisilno udaljiti iz Republike Hrvatske.

1.1. U ustavnoj tužbi podnositelj je također na temelju članka 67. stavka 2. Ustavnog zakona podnio prijedlog za odgodu ovrhe osporenih rješenja (pojedinačnih akata).

2. Podnositelj je protiv navedenih osporenih rješenja podnio i tužbu Upravnom sudu u Zagrebu u povodu koje se upravni spor vodi pod brojem UsI-3207/2021.

3. S obzirom na to da je podnositelj u tužbi podnesenoj Upravnom sudu u Zagrebu također podnio prijedlog za donošenjem rješenja o odgodnom učinku tužbe u skladu s člankom 26. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS) kojim bi se do pravomoćnog okončanja upravnog spora odgodilo izvršenje osporenih rješenja (protjerivanje podnositelja iz Republike Hrvatske), Ustavni je sud dopisima od 3. studenoga 2021. i 15. prosinca 2021. zatražio dodatna očitovanja od Upravnog suda u Zagrebu i podnositelja o tijeku i ishodu postupka odlučivanja o prijedlogu podnesenom na temelju članka 26. ZUS-a.

3.1. Očitovanja Upravnog suda u Zagrebu i podnositelja Ustavni je sud zaprimio 21. prosinca 2021. i 10. ožujka 2022., a iz navedenih proizlazi da je nakon podnositeljeve žalbe Visoki upravni sud Republike Hrvatske rješenjem broj: Usž-569/22-2 od 15. veljače 2022. potvrdio rješenje Upravnog suda u Zagrebu broj: UsI-3207/21-5 od 13. prosinca 2021. kojim je prijedlog za odgodnim učinkom tužbe u upravnom sporu odbijen.

3.2. Nakon zaprimanja 10. ožujka 2022. konačnog rješenja o odbijanju podnositeljevog prijedloga podnesenog na temelju članka 26. ZUS-a, Ustavni sud je dopisom od 23. ožujka 2022. zatražio od Županijskog suda u Zagrebu da mu dostavi presudu broj: Kov-Us-58/2019 od 17. listopada 2019. koja je zaprimljena 28. ožujka 2022.

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI PREDMETA

4. Činjenice predmeta, u mjeri u kojoj se mogu utvrditi na temelju osporenih rješenja, pribavljene dokumentacije i navoda ustavne tužbe, mogu se sažeti kako slijedi.

5. Podnositelj je državljanin Narodne Republike Kine, rođen u Zhejiangu, kojem je odobren privremeni boravak u Republici Hrvatskoj. Podnositelj u ustavnoj tužbi navodi da u Republici Hrvatskoj živi od 2011. godine, i to sa suprugom i dvije maloljetne kćeri, te da sve imaju odobren stalni boravak u Republici Hrvatskoj, a da su kćerke rođene u Republici Hrvatskoj gdje žive i namjeravaju nastaviti živjeti.

5.1. Dalje je iz osporenih rješenja razvidno da je podnositelj 1. ožujka 2018. MUP-u podnio »zahtjev za produženje odobrenja za privremeni boravak u svrhu spajanja s obitelji temeljem braka sa H. X., državljankom Narodne Republike Kine«, a da je postupak u povodu tog zahtjeva prekinut rješenjem od 26. travnja 2018. do okončanja kaznenog postupka koji se vodi protiv podnositelja pred Županijskim sudom u Zagrebu.

5.2. Ovdje osporenim rješenjima taj je postupak nastavljen i podnositeljev zahtjev za produljenjem boravka u svrhu spajanja s obitelji odbijen u skladu s člankom 54. stavkom 1. točkom 6. u vezi s člankom 47. stavkom 1. točkom 1. Zakona o strancima (»Narodne novine« broj 130/11., 74/13., 69/17. i 46/18.; u daljnjem tekstu: ZoS) jer, nakon pribavljenog neklasificiranog mišljenja Sigurnosno-obavještajne agencije (u daljnjem tekstu: SOA), proizlazi da je podnositelj tijekom boravka u Republici Hrvatskoj počinio kazneno djelo utaje poreza ili carine (članak 256. stavak 1. Kaznenog zakona, »Narodne novine« broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. i 101/17.) zbog čega SOA smatra da podnositelj predstavlja opasnost za javni poredak Republike Hrvatske.

5.3. Iz pravomoćne presude Županijskog suda u Zagrebu broj: Kov-Us-58/2019 od 17. listopada 2019. proizlazi da je podnositelj, oženjen i otac dvoje djece te dotad neosuđivan, navedeno kazneno djelo počinio u dogovoru s drugim osobama tako što je, s ciljem da druga osoba djelomično izbjegne plaćanje poreza, dao netočne podatke o dohocima i drugim činjenicama koje su od utjecaja na utvrđivanje iznosa porezne obveze, pa je zbog toga došlo do smanjenja porezne obveze u iznosu koji prelazi dvadeset tisuća kuna, te mu je po priznanju kaznenog djela i u sporazumu s Uredom za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta izrečena kazna zatvora od šest (6) mjeseci (u koju je uračunat jedan dan uhićenja) i koja se uz primjenu uvjetne osude neće izvršiti ako podnositelj u roku od dvije (2) godine ne počini novo kazneno djelo. Također mu je izrečena novčana kazna od 25.000,00 kuna te Republici Hrvatskoj dosuđen imovinskopravni zahtjev od 83.658,00 kuna, koji predstavlja neosnovani obračunati pretporez poreza na dodanu vrijednost. Podnositelj se odrekao prava na žalbu na navedenu presudu.

5.4. U upravnom sporu koji je pokrenuo istodobno s podnošenjem ustavne tužbe podnositelj je u tužbi naveo da mu je prestanak boravka utvrđen nezakonito i da će biti nezakonito protjeran. Dalje je tvrdio da počinjenje kaznenog djela samo po sebi ne može predstavljati opasnost za javni poredak u smislu članka 54. stavka 1. točke 6. ZoS-a i da je kazneno djelo priznao te je na njega primijenjena tek uvjetna osuda (nije osuđen na bezuvjetnu kaznu zatvora), da je novčanu kaznu podmirio i da otplaćuje dosuđeni imovinskopravni zahtjev Republici Hrvatskoj. Istaknuo je da je posrijedi izolirani incident jer dotad nije osuđivan i da ne namjerava ponavljati kaznena djela s obzirom na posljedice koje bi navedeno prouzročilo (u vidu izdržavanja kazne zatvora ili protjerivanja).

5.5. Također je tvrdio da su rok za napuštanje Europskog gospodarskog prostora i posljedično tome prijetnja prisilnim izvršenjem te obveze protjerivanjem određeni nezakonito, zanemarujući recentne promjene u zakonodavnom okviru prema kojima bi u njegovom slučaju navodno bilo odgođeno protjerivanje zbog pandemije SARS-CoV-2.

5.6. Podnositelj je međutim posebno istaknuo da u postupku odlučivanja o njegovom zahtjevu za produljenjem privremenog boravka u svrhu spajanja s obitelji nije uzeto u obzir da živi u Republici Hrvatskoj sa suprugom i dvije maloljetne kćeri koje su ovdje rođene i da sve imaju odobren stalni boravak u Republici Hrvatskoj, a da će izvršenjem osporenih rješenja biti razdvojen od svoje obitelji. U tom smislu je prigovorio da bi odbijanjem njegovog zahtjeva bilo povrijeđeno njegovo pravo na privatni i obiteljski život zajamčeno člankom 35. Ustava i člankom 8. Konvencije te da isto nije u skladu s Direktivom Vijeća 2003/86/EZ od 22. rujna 2003. o pravu na spajanje s obitelji (Službeni list L 251; u daljnjem tekstu: Direktiva o pravu na spajanje s obitelji).

5.7. U tom smislu ukazao je da u prethodnom postupku nisu uzeti u obzir interesi njegove maloljetne djece te nije ocijenjena priroda i čvrstoća obiteljskih odnosa osobe, trajanje njezinog boravišta, postojanje obiteljskih, kulturnih i socijalnih veza s državom porijekla, a koji su trebali biti razmotreni u skladu s člancima 5. točkom 6. i 17. Direktive o pravu na spajanje s obitelji.